

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. «
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

TONGEREN, DEN 6 FEBRUARI.

Kamer.

Zitting van 4 februari.

De heer COOMANS (persoonlijk feit). — In de laatste zitting verweet mij de heer Anspach, hier eene logen en lastering gezegd te hebben. Ik kan op die beschuldiging onwettiglijk antwoorden.

Ik heb gezegd, dat een klein deel der burgerwacht ons beleedigd had tijdens de oproeren van november. Ik begrijp niet hoe de heer Anspach een feit loochent, dat wij bijna allen hebben kunnen bestatigen.

Ongetwijfeld heeft de groote meerderheid der burgerwacht zich goed gedragen, maar de waarheid is, dat een deel der burgerwachten met de muisters samenspande.

Men heeft mij van logentaal beschuldigd. Welnu, de *Echo du Parlement*, die Moniteur der linkerzijde, zegde: « De burgerwacht was de driftigste om den heer Brasseur en de andere afgevaardigden der rechterzijde uit te jouten ».

Ziedaar wat u dagblad zegt. De *Indépendance* heeft dezelfde feiten bevestigd.

Wie dan, de heer Anspach of ik, heeft hier eene logen en eene lastering gezegd? Ik heb niets anders dan de echte waarheid verhaald.

De heer ANSPACH. — De heer Coomans doet heden eenen terugloop; hij had eerst eene zware beschuldiging tegen de burgerwacht uitgebracht.

De heer Coomans brengt zekere gezegden van dagbladen bij. Is alles wat gedrukt is, echt? Zijn zekere bijzonderheden niet vergroet?

Men heeft mij wel gezegd, dat gedurende die beroerten de heer Coomans altijd langs de kleine deur der Kamer uitging, waar geene burgerwachten waren.

De waarheid is, dat de burgerwacht eenen overgrootten dienst aan het land bewezen heeft, belottende de bloedige betogeling der oproeren, welke zekere mannen in het gedacht hadden.

De burgerwacht heeft haren plicht vervuld. Men aanziet ze nu te wade oog in zekere gewesten; men durft haar niet afschaffen, men maakt ze zwart en men laakt ze.

De heer COOMANS. — De heer Anspach heeft mij, niet in het aangezicht, maar op mijnen rug, want ik was hier afwezig, beschuldigingen toegeworpen, die op zijne vrienden moeten vallen.

Zou hij durven zeggen dat de *Echo du Parlement* en de *Indépendance* gelogen hebben? Ik heb nogtans enkel huone gezegden herhaald en die nog verzacht. Ik hoop dat mijne er onge- schonden uit dit incident come. Ik voeg er bij, dat ik nooit langs de kleine deur der Kamer ben uitgegaan.

De heer KERVYN VAN LETTENHOVE. — De heer Anspach heeft gesproken van bloedige betogeling, die men in het gedacht had. Ik verstoot uit al mijne krachten die beschuldiging. Het gouvernement verliet zich op den heer burgemeester, die de verbintenissen op zich genomen had, de orde in de hoofdstad te handhaven. Ik laat aan u over, uitspraak te doen over de wijze, op welke de orde gehandhaafd werd.

De heer ANSPACH. — Het feit door den heer Coomans vooruitgebracht is onjuist; de burgerwacht heeft de orde gehandhaafd en haren plicht gedaan. Iedereen erkende dit toen. De heer Dumortier vond dat de politie bewonderenswaardig was geweest. De heer Coomans had dus ongelijk zijne beschuldigingen uit te brengen.

De heer DUMORTIER. — Men moet waarlijk eene ongelooftelijke stoutheid hebben, om te beweren, dat de Kamer in november 1871 niet beleedigd werd. Wij zijn uitgejouwd geworden door een deel der burgerwacht, in de voorzaal zelf van het Paleis der Natie.

Ik zeg, dat de heer Burgemeester van Brussel, in die omstandigheden, aan al zijne verbintenissen ontbroken heeft.

De heer ANSPACH. — Te dien tijde sprak u gij anders.

De heer DUMORTIER. — Geenzijs! ik bewees hulde aan de politie-agenten, maar de burgermeester ontbrak aan zijne plichten. Het zal eene les voor de toekomst zijn.

De heer VLEMINCKX. — Het is de bloedige betogeling, die gij hebben moet.

De heer DUMORTIER. — Welhoe dan! Enige gendarmen waren genoeg geweest, om de samen- scholingen te verdrijven. Waar waren uwe politie-agenten?

De heer ANSPACH. — Voor de Kamer. De heer DUMORTIER. — Zij waren er niet, er waren er maar vijf of zes.

Ik herhaal, dat de heer Burgemeester zijne plichten niet vervulde. Gij spreekt van het leger, van de artillerie. Aan wien de schuld? ten zij aan den heer Anspach, die ons acht dagen lang in de wanorde liet.

De heer JACOBS. — Ik meen dat eenieder zal erkennen, dat wanneer er wanorde ontstaat, de wet de overhand moet hebben. Wij zullen eens

zijn over het punt dat men, om de bloedstorting in de betogeling te vermijden, de troepen moet samentrekken.

Wij wilden den heer burgemeester eene reserve voorbereiden in geval van nood. Hij ware de eerste geweest om ons te laken, in geval hij met zijne burgerwacht overmand zou geweest zijn, indien wij geene voorzichtigheids- maatregelen genomen hadden.

Wij hadden dus geene bloedige betogeling in het gedacht. Hadde de heer burgemeester zijnen plicht niet gedaan, dan moest het gouvernement handelen.

De heer ORT. — Hij heeft dus zijnen plicht gedaan.

De heer JACOBS. — Ik zeg niet, dat hij niets van zijnen plicht gedaan heeft, maar ik wil niet zeggen, dat hij gansch zijnen plicht gedaan heeft.

Wat de burgerwacht betreft, zij kan niet verantwoordelijk gemaakt worden over het slecht gedrag van een klein deel harer leden. Er zijn betreurlijke feiten geweest, dit is onbetwistbaar.

De heer ANSPACH. — De heer Jacobs erkent dat ik een deel van mijnen plicht gedaan heb; dit is reeds iets. Er is hier eenstemmigheid op al de banken, om de wanorders der straat af te keuren. Maar er vallen somtijds onvermijdelijke ontroeringen voor.

In dit geval mogen degenen, wier misslagen die wanorders veroorzaakt hebben, diegenen niet beschuldigen, die al hun beste gedaan hebben om die wanorders te beteugelen.

Het incident wordt gesloten.

De vergadering herneemt de beraadslaging over de artikels des budgets van binnenlandsche zaken.

Het hoofdstuk XII (art 62 wordt aangenomen). De zitting wordt ten 5 ure gebeven.

Inhouding van Mgr Dumont, als bisschop van Doornik.

De heele stad is in feestgowaad. Overal wapperen er vlaggen, vaandels en wiempels. De bijzonderste straten, waar de stoet doortrekken moet, zijn met mastenboompjes geplaat, waaraan wapenschilden en wiempels opgehangen zijn.

De wapens van den nieuwen bisschop bestaan uit een azuren hemel met gulden ster boven eene groene zee met een gouden kruis. De kenspreuk luidt: *Ave Maria Stella*. Die wapens zijn afgewisseld met deze der stad en der provincie en de pauselijke vlag verheft hare witte en gele kleuren tusschen de drielekke nationale vlag.

Verscheidene triomfbogen zijn opgericht. Dien aan den ingang der kaai Dumon, tegenover de statie, is met groen en bloemenkransen versierd. Voor de Gasthuisstraat, tegenover de brug *Notre-Dame*, heeft de parochie van Saint-Piat een wezenlijk reuzenwerk opgericht. Twee andere zegepoorten, die door pracht tegen elkander wedierven, versieren de *rue des Cygnes* en de *rue des Orfèvres*.

De hoofdkerk is rijk en grootsch, maar zodanig met blauwe en roode behangsels, wapenschilden en wiempels versierd, dat die versierselen niets aan het grootsch karakter van het prachtig gebouw ontroofen.

Men heeft in kruiskoor eene groote estrade opgericht waarboven alleen St-Michaël, die den draak velt, uitsteekt. Aan beide zijden zijn lagere zitplaatsen aangebracht voor de personen die uitgenoodigd zijn om deel te nemen aan de plechtigheid.

Twee altaars, waarvan de eene, die zich in het midden bevindt, opgericht om de mis te zingen en den andere voor de nieuwe bisschop bestemd is, benevens een troon voor den konsakreerenden prelaat en zetels voor de bisschoppen assistenten, versieren de groote estrade.

Mgr Cattani, pauselijke nuncius, vergezeld van den auditeur van het nunciaat, Mgr Vannutelli en zijnen sekretaris; de aartsbisschop van Mechelen, vergezeld van den kanonik Goossens; de aartsbisschop van Kamerijk, Mgr Renier, met zijne twee vikarissen-generaal; de bisschoppen van Luik, Brugge, Gent en Namen, met huone vikarissen-generaal zijn reeds zondag avond te Doornik aangekomen.

Ten 8 ure 's morgens is de hoofdkerk reeds door eene ontelbare menigte, die zich langs alle zijden verdringt, ingenomen.

Ten 9 ure, doen de bisschoppen hunne plechtige intrede in den tempel, voorafgegaan door een aanzienlijk getal geestelijken, waaronder men twee geheime kamerheeren van Z. H. Pius IX opmerkt. Het zijn de graaf Duval de Beaulieu en de markies de la Riva, die in hun prachtig roomeinsch gewaad aller aandacht opwekken.

Mgr Cattani en Mgr Dechamps nemen plaats op den voor hen bestemde troon.

Rechts en links der twee altaars, zitten Mgr den aartsbisschop van Kamerijk, Mgr de bisschop van Gent, Mgr de bisschop van Brugge, den eerw. heer abt van het orde der Trappisten nemen rechts van de estrade plaats en nevens hen

Mgr de Moreau, Mgr Wemaert, M. de kanonik Cartuyvels, onder- rektor der katholieke Universiteit van Leuven, en andere weerdigheids- kleeders der geestelijkheid. Links plaats zich het kapittel.

De plechtigheid begint. Mgr de Montpellier, bisschop van Luik en Mgr Gravez, bisschop van Namen, stellen den nieuwgekozen bisschop aan den nuncius voor. Na den gebruikelijken eed afgelegd te hebben, begint Mgr Dumont, bijgestaan door de twee bisschoppen de H. Mis.

Het orkest heeft de mis van Diabelli, voor 4 stemmen uitgevoerd.

Het was bijna middag toen Mgr Dumont de benediktie uitsprak, waarin hij den vrede kus zijner kollegas ontving.

Ondanks den sneeuw stelde de prachtige stoet zich in beweging. Al de vensters waren met volk bezet en de kreten van: « *Leve Mgr Dumont!* » werden onophoudelijk herhaald.

Een telegram van den H. Vader, met een bijzonderen zegen voor Mgr Dumont, wachtte bij de terugkomst in de hoofdkerk op den geïnstalleerden bisschop.

Ten drie ure had een prachtig banket voor 160 personen in het bisschoppelijk paleis plaats. Bij 't eindigen van 't banket bracht Mgr Deschamps een prachtige toast aan den H. Vader, waarop Mgr Dumont antwoordde.

Mgr de Montpellier dronk de gezondheid der vreemde prelaten en vooral die van Mgr Renier, aartsbisschop van Kamerijk.

De laatste toast werd gedronken door generaal Moor, waarna al de genoodigden in de naburige zaal gingen om een prachtig vuurwerk te zien afsteken.

De representanten en senateurs van Doornik en het gemeentekollegie waren aan het banket genoodigd, doch, liberaal als zij zijn, hebben zij geweigerd. 't Zou anders een aandeken uit zijne jeugd zijn geweest, M. Bara te hebben zien zitten tusschen twee kanoniken.

Eene algemeene verlichting, ofschoon 't weder door slecht was, eindigde dezen voor Doornik heugelijken dag. De goede prelaat heeft van nabij die prachtige manifestatie willen zien, die niet gericht was, zegle hij in zijne nederigheid, tot een onbekend priester; maar tot God en de Kerk, waarvan hij de onwaardige dienaar is.

Vorgezeld van den pastoor van St-Lazaruskerk doorliep hij ten 8 ure 's avonds, tot de nederigste wijken der stad en nooit zag men eene indrukwekkender volksbetoging. Meer dan 2000 personen volgden den nieuwen bisschop stap voor stap, onder het aanhoudend en luidruchtig geroep van « *Leve Monseigneur Dumont!* Leve de nieuwe bisschop van Doornik! »

Binnenland.

Indien men geloof moet hechten aan een artsenskundig bulletin van België, zou het beste middel om de eieren te bewaren, zijn: die met lijnolie te bestrijken.

Men schrijft uit Charleroi: Volgens de *Progress* trekken vele Belgische steenbakkers over de grenzen, om in Duitschland te gaan arbeiden. Allerlei ondernemers doorkruisen het land en nemen ieder aan, die flinke armen heeft om te werken. De hoeveelheid steen die men in Duitschland noodig heeft is verbazend groot. Tusschen Dusseldorf en Dortmund — eene uitgestrektheid van acht mijlen — zullen een groot aantal kareelfabrieken worden gebouwd, om de 800 miljoen kareelen te vervaardigen, welke men noodig heeft. Men beraamt, dat meer dan 30,000 melaers en steenbakkers België zullen verlaten, om hun brood in Duitschland te gaan zoeken.

Wat Riflart, den dief van de 42.500 fr. ten nadeele van de Nationale Bank, betreft, men is er nog niet in gelukt hem of zijnen medeplichtige, zekere Karel De Vos, te vatten. Integendeel heeft men den broeder van dezen laatste, woonachtig te Brussel, aangehouden en naar Antwerpen overgebracht, onder beschuldiging van medeplichtigheid aan den diefstal. Deze persoon wordt verdacht de onbetaalde wijsels aan eenen boodschapper, nabij de statie, overhandigd te hebben, om dezelve naar de Bank te dragen. De aangehouden bekent 200 francs van zijnen broeder ontvangen te hebben.

Buitenlandsch nieuws.

Nederland.

Tusschen zondag en maandag nacht is door eenen hond een bewijs van trouw en liefde voor zijnen meester gegeven, bij die soort van dieren niet zoud voorbeeld, maar toch meldenswaardig. Na middernacht liep op de Esplanade bij de brug over de Dieze te 's Hertogenbosch een klein hondje blaflende en huiltende op en neder, dan eens de Esplanade op, dan

weder het talus af naar het water der Dieze, waarin zijn meester in hoogst beschonken toestand tot aan de borst lag, met de handen vast gegrepen aan grasstruiken, tot dat eindelijk op het getier van het beestje eene vrouw opmerksaam werd en onderzocht wat er gaande was. Zij ontdekte dit al spoedig en begon terstond te roepen: help! help! een mensch in 't water! De bewoners nabij die rivier kwamen uit en geleid door den trouwen hond, vonden zij diens meester in zijnen kritieken toestand en trokken hem met veel moeite uit het water; onder het wegdragen van den bewusteloosze sprong zijn reddende hond hem op het lijf en likte hem aangezicht en handen; in een huis gebracht, kwam de drenkeling langzaam bij.

Italië.

Rome, 2 februari.

Men leest in de roomeinsche korrespondentie van den *Tablett*: Slechts weinige dagen geleden heb ik Z. H. den Paus gezien. Hij genoot eene goede gezondheid. Allen die hem zien bewonderden het voortdurend behoud zijner krachten. Hij staat vroeg op, doet zijne gebeden in kleine kapel van het H. Sakrament, die tegenover zijne slaapkamer ligt; van daar gaat hij naar eene grootere kapel, waar hij de mis leest en er eene tweede bijwoont tot dankzegging aan God.

Een groot deel van den nacht en der vroegste uren van den dag, worden door den Paus in gebeden voor het H. Sakrament overgebracht. Hij neemt zijne nachtrust in eene kleine ijzeren bedstede, zonder gordijnen en ofschoon hij goed slaapt, besteedt hij er echter niet veel tijd toe en gebruikt bovendien weinig voedsel. Hij is steeds vol hoop en vertrouwen. Een kardinaal die hem alle dagen nadert, heeft mij gezegd, dat de gezondheid en de geesteskrachten van Z. H. bijna mirakuleus schijnen. Hij boezemt moed in aan allen die hem omringen.

Onder de bevolking der Kerkelijke-Staten heeft de ellende en armoede aanzienlijk toegenomen, sedert de overheersching van Piemont. Gouden en zilveren geld is uit den handel verdwenen en men ziet niets meer dan koperen munt en papier. De goudsmiden klagen dat zij de metalen, die voor hunnen handel noodig zijn, niet kunnen bekomen. Niets, niets kan een gedacht geven van den ellendigen toestand van vele arme lieden. De kelders van Londen en Liverpool overtreffen verre in pracht de woningen der arme Romeinen. Ik heb gezien dat er 15 personen in een vertrek huisten, dat zoo klein was, dat de helft dergene die het bewoonden de eerste helft des nachts slapende doorbrachten en de overige in de andere helft de plaats des eerste innamen. Een enkel kussen dat in het midden der kamer gelegd was, diende tot hoofdpeulw voor allen en de lichamen der slapenden gingen van daar uit, zoals de assen in een wagenwiel.

Niemand weet wanneer dit alles te Rome zal eindigen. Ik zal u enkel zeggen, dat er een zeker voorgevoel bestaat waardoor dit einde nog in het jaar 1873 moet plaats hebben.

M. DE CORCELLES.

De *Liberté* van Parijs zegt de volgende inlichtingen uit Rome ontvangen te hebben, doch wij laten hiervan de geheele verantwoordelijkheid ten laste van opgenoemd dagblad:

Men telegrafert ons uit Rome, dat de Paus dezen morgen eene lange samenspraak gehad heeft met M. de Corcelles, den afgezant van Frankrijk, over de opheffing der generaalshuizen te Rome, die onvermijdelijk schijnt.

Ik ben oud, moet de Paus gezegd hebben, en mijne plaats is te Rome. Indien men echter de stamhuizen der geestelijke ordeus moest vernietigen, zou de maatregel op eenige manier gelijk staan met de geheele onmogelijkheid om het bestuur der H. Kerk verder uit te oefenen.

In dit geval zou het mijnen plicht worden Rome te verlaten. Ik vraag geene hoegenaaemde tusschenkomst ten mijnen voordeele, het is reeds lang dat ik niets meer verwacht van God; maar waarom doet men aan het italiaansch gouvernement niet begrijpen, dat door toe te geven aan de volksdriften die de afschaffing der geestelijke vereenigingen, zelf te Rome willen, het hierdoor aan al zijne verbintenissen te kort komt, en geene hoegenaaemde rektuiging houdt over zijne vrijwillige verklaringen?

M. de Corcelles, die hierdoor zeer in het nauw gebracht werd, moet zich bepaald hebben met te antwoorden, dat Frankrijk altijd aan Italië raadgevingen gaf die vol gematigheid waren en dat hij er zijn gouvernement het bericht zou over mededeelen.

Heeft M. Corcelles wezenlijk op nieuw bij het franskou gouvernement aangedrongen om tusschen te treden in de kwestie der kloosters vraag hierop den *Universe*?